

ἄρκουδοκουραδόβλαχος ὁ, ἄγν. τόπ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά, κουράδι καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἰλιάχος*.

ἄρκουδοκουραδόβλαχος ὁ, ἄγν. τόπ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά, κουράδι καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. *Ἰλιάχος*.

ἄρκουδομάλλι τό, Θράκ. (Βιζ.) ἄρκ'δόμαλλον
Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ μαλλί.
Ἐκ τῆς τριχῆς ἄρκουδας ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. φρ. *Τ' ἄρκουδομάλλι μετὰξι δὲ γίνεται* (ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ μὴ μεταβαλλομένου). Συνών. ἄρκουδοτόριχα.

ἄρκουδομανόλης ὁ, Θήρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρκουδά καὶ τοῦ κυρίου ὄν. *Μανόλης*.
Ἀνθρώπος κακός. Πβ. ἄρκοβασίλεις, ἄρκουδογιάννης.

ἄρκουδόμηλο τό, Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ μῆλο.
Εἶδος μήλων ἀγρίων καὶ μικρῶν.

* **ἄρκουδόμματος** ἐπίθ. ἄρκουδόματος Κύπρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ μάτι.
Ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς ἀγρίους ὡς τῆς ἄρκτου.

ἄρκουδόμουτρο τό, Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ μοῦτρο.
1) Μορφὴ ἄρκτου. 2) Μετων. ἀνθρώπος δύσμορφος.

ἄρκουδοπάπουτσο τό, Ἀθῆν.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ παπούτσι.
Υπόδημα μεγάλο καὶ ἀκαλαίσθητον.

ἄρκουδόπετρα ἡ, Θράκ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ πέτρα.
Ὁ ἀπολιθωμένος εἰς μορφὴν ἄρκουδας: *Τ' νὲ καταρίσκε νὰ γέν' ἄρκουδά καὶ γέν' κε ἄρκουδόπετρα* (ἐκ παραμυθ.).

ἄρκουδόπικο τό, ἀμάρτ. ἄρκουδόπικον Μακεδ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρκουδά καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -όπικο, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) 215.
Ἀρκουδάκι 1, ὁ ἰδ.

ἄρκουδοπόδαρο τό, ΣΜυριβήλ. Ζωὴ ἐν τάφ. 242.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ ποδάρι.
Ποὺς ἄρκτου: *Χέρι χοντρὸ καὶ μαλλιαρὸ σὰν ἄρκουδοπόδαρο*.

ἄρκουδόπουλλο τό, ἐνιαχ. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ.
ἄρκουδόπον Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἄρκουδι διὰ τῆς καταλ. -πουλλο.
Ἀρκουδάκι 1, ὁ ἰδ.

ἄρκουδοπούρναρο τό, πολλαχ. ἄρκουδοπρούναρο
Ἀθ. ἄρκουδοπέρναρο Ἀθ. ἄρκ'δουπούρναρο Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἄρκ'δουπίρναρον Μακεδ. (Πάγγ.) ἄρκ'δουπρόναρον Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ πουργάρι.
Τὸ φυτὸν πρίνος ὁ ὀξύφυλλος (*ilex aquifolium*) τοῦ γένους τοῦ ἐλαιοπρίνου (*ilex*) τῆς τάξεως τῶν ἐλαιοπρινωδῶν (*aquifoliaceae*). Συνών. ἄρκουδοπούρνι. [**]

ἄρκουδοπούρνι τό, ἐνιαχ. ἄρκ'δουπούρν' Στερελλ.
(Αἰτωλ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ *πουργνί < ἀρχ. πρίνος.
Ἀρκουδοπούρναρο, ὁ ἰδ.

ἄρκουδόροφος ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ ὄροφος. Διὰ τὸ ἀμάρτ.
β' συνθετικὸν ἐπὶ τῆς σημ. τοῦ στεγασματος τῆς ἀμάξης

ἰδ. Πανσαν. 1, 19, 1 «τῆς ἀμάξης, ἣ σφισι παρήν, τὸν ὄροφον ἀνέρεριψεν ἐς ὑψηλότερον ἢ τῷ ναῷ τὴν στέγην ἐποιούντο».

Ὁ ἔχων ὄροφὴν, στέγασμα ὀγκῶδες: Αἰνιγμ.
Ἀμάξι σιδεράμαξο καὶ σιδεροτροχᾶτο, ἀμάξι ἄρκουδόροφο καὶ φιδοκεφαλᾶτο (ἡ χελώνη).

ἄρκουδος ὁ, Προπ. (Πάνορμ.)
Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἄρκουδά ἢ ἄρκουδι διὰ τῆς καταλ. -ος.

Μεγάλῃ ἄρκτος. Συνών. ἄρκουδάρος.

ἄρκουδοσκισμένος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρκουδά καὶ τοῦ σκισμένος μετοχ. τοῦ ρ. σκίζω.

Ἐκεῖνος ὃν εἶθε νὰ σπαράξῃ ἄρκτος, ἐπὶ ζῴου: *Μωρ' τ' ἄρκουδοσκισμένο, μοῦ 'φραγε ὅλα τὰ βλαστάρια!* Πβ. λυκοφάγωμενος.

ἄρκουδοσπηλαιά ἡ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ σπηλαιά.
Σπήλαιον, κοίτη ἄρκτου. Συνών. ἄρκουδιά 2, ἄρκουδοτόρυπα.

ἄρκουδοτόμαρο τό, σύνθηθ. ἄρκ'δουτόμαρου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ τομάρι.
Τὸ δέριμα τῆς ἄρκτου: Παροιμ. *Ἀκυνήγητες οἱ ἄρκουδες καὶ πουλάει ἄρκουδοτόμαρα* (ἐπὶ παραλόγου αἰσιοδοξίας) Λεξ. Δημητρ.

ἄρκουδοτόριχα ἡ, σύνθηθ. ἄρκ'δοτόριχα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ τριχά.
Τὸ τρίχωμα τῆς ἄρκτου ἐνθ' ἄν.: *Ἐχ' κατ' μαλλιά σὰν ἄρκ'δοτόριχας* (ἐπὶ τῆς σκληρᾶς κόμης) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

ἄρκουδοτόρυπα ἡ, Βιθυν. Θράκ. (Γέν.) κ.ά. ἄρκ'δοτόρυπα Σάμ. Στερελλ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρκουδά καὶ τρύπα.
Ἡ κοίτη τῆς ἄρκτου ἐνθ' ἄν.: Φρ. *Ἐχει κι αὐτὸς μὴδ' ἄρκουδοτόρυπα* (ἐπὶ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς οἰκίας) Βιθυν. Συνών. ἄρκουδιά 2, ἄρκουδοσπηλαιά. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Θράκ. (Γέν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.)

ἄρκουδούδι τό, ἀμάρτ. ἄρκ'δούδ' Θράκ. (Αἰν.) κ.ά.
Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἄρκουδά διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Μικρὰ ἄρκτος: *Νὰ πάρ'ς τ' ἄρκ'δούδ' νὰ τοῦ βάψ'ς 'ς τ' μάννα τ' ν-ν ἄρκουδά, νὰ πάρ'ς κι τὸν λ'κούδ' νὰ τοῦ βάψ'ς 'ς τ' λύκινα* (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρκουδάκι 1.

ἄρκουδούλλα ἡ, ἐνιαχ.
Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἄρκουδά διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.
Μικρὰ θηλυκὴ ἄρκτος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρκουδάκι 1.

ἄρκουδούλλι τό, ἀμάρτ. ἄρκουδούλλ' Θεσσ. Μακεδ. ἄρκ'δούλλ' Σάμ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἄρκουδά διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούλλι.
Μικρὰ ἄρκτος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρκουδάκι 1.

Ἀρκούδω ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρκουδά. Ὁ μεταπλασμός ὡς καὶ εἰς ἄλλα θηλ. κύρια καὶ ἐθνικά εἰς -ω, οἷον Ἀράπω παρὰ

